

LBRIS

We know
books

EDITURA

CREATOR

BRAȘOV, 2023

C U P R I N S

D0.0.....	7
D0.1.....	8
D0.2.....	10
D0.3.....	12
D0.4.....	14
D0.5.....	15
D0.6.....	17
D0.7.....	20
D0.8.....	22
D0.9.....	24
D0.10.....	26
D.....	28
D2.....	29
D3.....	30
D5.....	31
D6.....	32
D7.....	33
D8.....	34
D9.....	35
D10.....	36
D11.....	37
D12.....	39
D13.....	40

D14.....	41
D1.4.....	42
D1.01.....	44
D1.02.....	46
D1.03.....	48
D1.04.....	50
D1.05.....	52
D1.06.....	54
D1.07.....	56
D1.08.....	58
D1.09.....	60
D1.10.....	62
D1.11.....	64
D1.12.....	66
D1.13.....	69
D1.14.....	71
D1.15.....	72
D1.16.....	74
D1.17.....	76
D1.18.....	78
D1.19.....	80
D1.20.....	82
D1.21.....	84
D1.22.....	86
D1.23.....	88
D1.24.....	90

LBRIS

We know
books

you are the voices in my head, D.

D0.0

Nu mai vrei să fii nimic

Opoziție Contră Eșec Depresie

mamă singură

Sunt așa

împotriva ta

Nu sunt nimic

Nu mai vreau nimic

Nu nu nu

Și griuri continui și guri dificil de hrănit

Puii altei păsări

Un cuib găurit și lăsat să se strice

Melodii fără sens pe fundal

Zgomot zângănit metale izbindu-se

Gustul ăla de rugină pe buze

După un sărut între buze și dinți

între dinți și dinți

Buze fără piele

Piele fără piele fără oase

Om neom

Durere în piept și liniște

O pânză de cort prinsă cu dinții

E frig

E frig și doare

E ploaie

D0.1

dimineța obiectele din oglindă sunt
mai aproape decât
par
ori mai departe

hainele nu vor fi niciodată aranjate
patul este un sanctuar
în care dimineța se strecoară copiii
ca o protecție pentru
corpurile goale
o casă din piese lego în care geamurile
sunt spații între forme pătrătoase
mâinile noastre
șanțuri pe spatele tău cu degetele
până spre ceafă
spre firele de păr
răvășite
Viața noastră nu e roz
burgeri de plastic și ceștile pentru ceai
aranjate corect pe marginea patului
mic dejun înainte de micul dejun
carusel în lumea copiilor
un Mic Prinț reinterpretat
Viața noastră nu e a noastră
însă momentele astea de lumină între
două plânsete

două urlate de eliberare
tăcerea ori liniștea dintre coșmaruri
Rozul este doar o prezentare comercială
a vieții de familie
nimic adevărat nimic relevant
nimic din ceea ce simțim de fapt
doar o îmbrățișare strânsă de copil
cu picioarele încolăcite
peste cutia toracică
și degetele mici
deschizând și închizând buzele mamei
ori pipăind urechea mea dreaptă
o asigurare că sunt încă acolo
cu ei și cu ea
măcar în pauza dintre două tristeți
când clavicula ta este
căușul palmei unui Dumnezeu care știe
de glumă

D0.2

te dezbraci de oase

când visezi
în fiecare noapte ai coșmaruri

când naști
oasele tale nu mai sunt oasele tale
iar oasele ei mici
ca într-o păpușă rusească
sunt radiografii
ale oaselor tale

când ești dat afară din lumea ta
o lume în care dădeai viață
și credeai
că ți se răspunde cu viață
iar rana este atât de mare încât te înghite
dintr-o dată nu mai ai piele nu mai ai
nu mai ești
Nu

apoi într-o zi îndrăznești să ceri
și ironic
primești exact cât și cum ai cerut
o lume de piele și oase
în care copiii se cuibăresc

o lume de
om
ca o pătură mare și caldă

și da
oasele tale pot fi strânse
și pot respira
și ele
în această pătură mare și caldă
el
om
tu din nou om

D0.3

nu este nevoie să verifici
ăsta a fost sentimentul pe care l-ai avut
toată viața voastră împreună
este ceea ce trebuie să fie
un ideal pliat pe realitate ori o realitate
pliabilă
ca atunci când dintr-un puzzle
lipsește o piesă
de fapt ea se află acolo
însă nu e potrivire perfectă
bucata asta de carton cu margini rotunjite
slabă diformă
NU umple locul gol
însă
fără ochelari pare că se potrivește perfect
și dacă tot e ceea ce trebuie să fie
de ce ar trebui să verifici
orice miopie peste un ideal
e doar o formă de a vedea o realitate
perfectă

Și vine ziua aia
când pui ochelarii
golul e gol
oricum am numi spațiul lipsă
realitatea este obiectivă

oricât de grele ar părea cuvintele
oricât de neînțeleasă e plecarea
oricât de inexplicabilă
e absența

iar când găsești piesa
de data asta potrivire perfectă
pare o iluzie
deși
ducând mâna spre nas
găsești ochelarii la locul lor
exact acolo unde trebuie
te mai uiți o dată

și totuși

oare
poate
acest puzzle ideal
să fie viața ta

D0.4

ies și intru în și din
inima ta
ca dintr-o cușcă lăsată cu ușa deschisă
bat pe din afară
alerg înăuntru și răspund
bat pe interior
apoi pun urechea pe gratii
și aud ecoul
de undeva din exterior
sau poate
de departe din aer
dintre coaste
din plămâni
ori din miezul stomacului
îl aud
ca pe o nevoie stringentă
ca atunci
când îți chiorăie mațele
te gândești că ți-e foame
pui sticla de apă la gură și bei
și bei
până umpli golul

D0.5

deznodământul zilei de mâine e irelevant
o coală a patru
tabele și multe căsuțe de bifat

un apartament de patru camere
cu privire spre Tâmpa
este exact un apartament de patru camere
cu privire spre Tâmpa
în care încap perfect doi copii
cu toate jucăriile lor
cutia cu piese lego și cărți de carton
multe cărți
și păpuși
pete de salivă pe fața ta de pernă
bucătăria complet mobilată
și câteva sticle de apă ca în *istoria apelor*
de maja lunde
(un amănunt aparent irelevant,
la fel ca viața de până acum,
care nu a fost subiect
de
anchetă socială)

ea va trece prin fiecare cameră
va nota câte ceva
într-un carnețel

care îi dă aerul de persoană importantă
va da încet
afirmativ
aprobator
din cap
atât cât să poți răsufla ușurată
ușile grele de metal
ca în orice film
Bun
se vor închide cu zgomot
în spatele doamnei acesteia
care mai are și alte vizite de făcut
alte căsuțe de bifat
alte cafele
și măcar o pauză de masă
în care va râde zgomotos la telefon
cu cea mai bună prietenă

D0.6

vor veni și zile mai bune

propoziția asta seamănă perfect
cu un titlu de film siropos
probabil supra bugetat
de la Hollywood

te-ai săturat atât de mult
de bățile
prietenoase
pe umăr
de îmbrățișări și de priviri înțeleghătoare
de sfaturi
de cărți ori de tabere
de psihologie

noua lume
este o cutie perfect capitonată
cu burete
un burete negru
surd
la orice bătaie de inimă
la orice strigăt
nu nu
orice urlet

îți aduci aminte de picioarele în burtă
primite
când
la fel ca acum
practic nu corespundeai
ori nu făcuseși ceea ce trebuie
depășiseși conturul florii de nu-mă-uita
din cartea mare de colorat
sau ținuseși partea
cui nu trebuie
nu îți aduci bine aminte
memoria a păstrat
doar imaginea ta încolăcită pe gresie
un făt expulzat prea devreme

te văd
acolo
în mijlocul grupului de prieteni
bine intenționați
ca într-un buzunar de pantaloni de băiat
o bomboană de mentă
într-un pumn de castane

te văd
aici
pe gresia din hol
împăcată cu gândul
că
bătaia e ruptă din rai

și de atunci
previzibil
o hartă a unei vieți
în care ai învățat că nu meriți

te iau în brațe
te scot din grupul plin de bune intenții
din casă din hol de pe gresie
apăs butonul
DELETE
al memoriei
și instalez un program nou
o viață
în care meriți